

També per a desglossar el treball, es nomenà una comissió de redacció del BUTLLETÍ composta pels doctors Sicart, Cabeza, Busquet i Mias.

Una ponència formada pels Drs. que exerceixen diferents especialitats a lesionats dependents de companyies asseguradores d'accidents del Treball i algunes rurals, estudiaren la revisió de les bases reguladores de les nostres relacions envers elles i després d'un acurat treball fill de meditat estudi i amplíssima discussió es redactaren unes bases que discutides per una comissió mixta composta per un titulat «comitè jurídic» de les companyies de Segurs integrat per representació de les entitats més importants dedicades a la indemnització d'aquesta mena de riscos i els Drs. Birba, Seguí, Torras i Carreras, i Nougués conseguiren després de molta discussió l'aprovació gairebé íntegra de les mateixes excepte la de l'accident senzill que es reduïa un 25 % condicionant-lo.

Aquest brillant triomf del nostre SINDICAT que representa el reconeixement de la nostra personalitat jurídica per valuoses entitats, ha d'esperonar-nos per procurar un desenrotllament harmònic de la nostra organització per afrontar empreses més àmplies.

Estem en ple període de creixement, hem d'ésser eclèctics i harmonitzadors com aquell Regimentador d'alimentació «hem de dir us em de tot, no abusem de res»; cal acoplar a nosaltres totes les forces, grans o petites en què indirectament o directa hi jugui un paper directe el metge i conseqüents a aquesta norma, encara que pels motius abans incidentalment esbossats, la nostra acció no pugui respirar a ple pulmó en l'engaviament legal del Col·legi, hem procurat que dignes i entusiastes companys nostres integressin les seves juntes i fins procuressin que en l'econòmic no sigui dispendiosa per als companys avui obligats a col·legiar-se aquesta coexistència.

Avui per avui tenim la influència i l'ajut de tres dels Col·legis Provincials de Catalunya i no dubtem que ben tost tindrem el de tots.

Veu's aquí gairebé a vol d'ocell a què s'ha reduït la nostra tasca, en ella hi ha tota la constància i voluntat que humanament podem desplegar els que forçosament hem d'atendre a nostres deures professionals per aconseguir honradament el viure agraït del que creu complir nobles missions. Quan ens sentim fadigats i anihiladora decepció ens aclapara, una fumarada de pessimisme ens fa creure que el treball perdut ha sigut massiu; quan serenament esguardem el que cal fer, veiem que encara tot just hem començat els fonaments de la nostra obra, però si aquesta col·lectivitat està integrada per elements que per diversos factors són essencialment, anàrquicament individualistes i a aquest individualisme el despullem d'idealitat, hauréu d'afirmar amb mi que la organització d'una col·lectivitat de professionals, especialment metges,

requereix l'esforç del cíclop, la constància dels oronells, la paciència dels que esperen amb fe un més enllà.

I no dic això, empès per una onada de pessimisme sinó esguardant serenament el nostre avenir.

El defecte cabdal de la nostra actuació ha sigut l'haver hagut de desplegar improvisadament forces que encara s'havien d'acoplar-se i d'organitzar; això ha creat decepcions i aquestes decepcions podrien engendrar escissions perilleses que evitarem exercint una acció més intensa que extensa. Tota cohesió que tendeixi a educar-nos col·lectivament a l'entès que depurar-nos d'egoïsmes que amalgamant els interessos individuals amb els col·lectius i harmonitzant l'exigiment dels nostres drets amb el seriós compliment dels nostres deures, ens faci dignes de nosaltres, bons per als companys i amables amb els clients.

La manca de Deontologia ens ha empetitit, ha migrat el cercle de la nostra actuació des del noble sacerdoti de la medicina que fonogràficament ha ressonat en aules i acadèmies fins el cru *tantes visites tantes pessetes* de l'afectat de l'adineració moderna, sempre el metge ha estat desplaçat, el metge sempre ha estat en relació més o menys noble amb el malalt, i cal que els metges estiguem en relació amb els que poden evitar que se n'estigui de malalt, cal substituir la terapèutica simptomàtica per la magna obra que podem fer organitzant-nos col·lectivament, l'obra profilàctica.

El metge no ha d'exercir en barraques i estables, el metge no ha d'exigir que el ser humà sigui tingut en altres condicions que les bèsties, i preocupar-se d'organitzacions socials, que posin el malalt en lloc digne d'homes. Així com els Estats moderns estan constituïts sots els principis d'una més o menys elàstica igualtat davant de la llei, nosaltres, hem d'imposar la igualtat davant de la malaltia.

Per això aquesta Directiva, fonent l'idealisme amb la pràctica, ja abordat el problema de l'assistència clínica a Catalunya i prosseguint amb esforç constant i creixent la seva solució en la que té posada l'ànima.

Cal infiltrar-nos d'idealitats, cal enfitonar més amples horitzons i despendre's de la metal·lització que ens aixafa: no hem d'ésser romàntics de rància faisó, però sí humans més justament humans del que fins ara ens mostràvem, hem de contribuir com qualsevol ciutadà en la part que ens toqui a remeiar els malats, i millor a evitar-los, però hem d'exigir justa retribució a tots, absolutament a tots, els nostres treballs conscienciosament fets, i execrar amb tota l'ànima el mal company d'esperit vern que ha volgut veure en el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA un orgue coercitiu per a satisfer criminosos afanys de lucre.

Fem-nos forts, fem-nos dignes, solidaritzem nostres energies, amarem d'idealitat les nostres lluites i llavors podem exigir ésser els àrbitres suprems de tot el que ateny a la sàvia llei suprema.